

Children Need Help

Indien
september 2025

INTRYCK FRÅN RESAN

5–6 september

Köpenhamn – Dehli – Visakhapatnam

Resan till Visakhapatnam (även kallad Vizam, som är något lättare att uttala!) startade i Köpenhamn med byte i Dehli. Tidsmässigt ligger Indien 3,5 timmar före oss. Familjen Paridi mötte upp på flygplatsen med plakat, buketter med rosor, samt blomsterkransar. Bil till hotel Casa Beach Front, en sträcka på 4 mil som tog 1,5 timme. Obeskrivlig trafik, skicklig förare.

Några ur välkomstkommittén, pastor Siddu Paridi (Indiens koordinator för Children Need Help) med sin systerson i famnen, pappa John Paul och mamma Anna.

Utsikt över Bengaliska bukten från hotellbalkongen.

Söndag 7 september

Vi blev hämtade för resa till Paridis lokala kyrka i Jammu, Bonga Street, Vizianagaram Slum (enklare uttalat Vizag).

Kyrkan ligger, som namnet antyder, i ett slumområde. Där väntade välkomsthälsning liknande Afrika med blommor.

Här har man lite annorlunda seder. Man tar av sig skorna, det finns inga bänkar och man sitter på golvet. Vi visades

fram till podiet för fler blomsterkransar.

Lokalen, som var cirka 20–25 m² användes även som sovsal till cirka 36 föräldralösa barn. Längs med väggarna i lokalen fanns musikinstrument (trummor), filtar och alla kokkärl. Kyrkan ligger i ett slumområde. Här skulle borras efter vatten med start följande tisdag, så att brunnen kunde invigas innan vår återresa.

Gudstjänst med nattvard. Det fanns inte plats till alla. Man satt även utanför på den smala gatan för att delta.

Förutom till gudstjänster används utrymmet som matsal, somrum och förvaringsutrymme.

Måndag 8 september

I dag väntade en pastorskonferens med undervisning i Indira Nagar, Vizianagaram. Inte lika långt att åka. 20 pastorer mötte upp. Detta var pastorerna som önskat cyklar. Familjen Paridi bjöd på god lunch (chicken tanduro) efter mötet.

Tisdag 9 september

Tillbaka till kyrkan i Jammu. Det var dags att börja borra efter vatten. Familjen Paradi äger en tomt vid sidan om kyrkan, där brunnen nu ligger. Det blev rök och damm så det visslade om det. Och varmt var det. Arbetarna jobbade barfota.

Fadern John Paul och hustrun Anna Paridi, deras son Siddu (Indiens koordinator för Children Need Help) och hans hustru Divida, samt dottern Estelle och hennes make Amited Sotri (vår chaufför) med son, bor alla i huset jämte kyrkan och den nya brunnen.

Brunnen kommer att förse 4 890 personer med vatten. Tidigare hade man fått gå 4 km för att hämta vatten, så glädjen var påtaglig när borrhandet satte igång.

Arbetet har bara börjat. Man behöver borra ner till 80 meter för att nå vatten.

CNH hade skickat pengar för att köpa leksaker till barnen som nu skulle delas ut. Det blev lite kaotiskt emellanåt. Barnen upplevde lilla julafton.

Vi hjälpte också till att dela ut mat till barnen. En jättestor gryta med ris, getkött och tomatås.

De flesta av barnens föräldrar har dött i Aids eller cancer och Covid har väl spelat sin roll.

Ovan till vänster Siddos syster med son. Till höger den trånga gatan där skolan ligger och där familjen bor.

Dagen avslutades på vår underbara balkong (på femte våningen) med hänggunga och utsikt över Bengaliska bukten, och inte minst kaffe och kakor. Och det var verkligen välkommet efter värme, mycket ljud, farlig trafik och att vara i blickpunkten hela tiden. Detta blev en stående aktivitet varje kväll som en avslappning. Dessutom fick vi se en blodmåne den kvällen.

Onsdag 10 september

Besök hos leprabyn Batola. Vi åkte cirka 1,5 timme, denna gången på motorväg. Vacker natur, höga berg med tät lövskog. Sista biten på en grusväg, typ Zambia.

Cirka 85 personer bor i byn varav 50 var samlade.

Många av de äldre var mest sargade (utan tår och fingrar, utan ben, blinda). Penicilin som behandling kom ju först på 40-talet. Det ska även nämnas att i Indien är både

sjukvård och skola gratis. Så alla som bor här var under strikt kontroll.

Tyvärr fick vi höra att många av de yngre männen har svårt att få arbete och får tigga för sin försörjning.

Alla fick en säck med 5 kg ris, bönor, socker, salt och sanitetsartiklar, vilket var sponsrat av CNH.

Torsdag 11 september

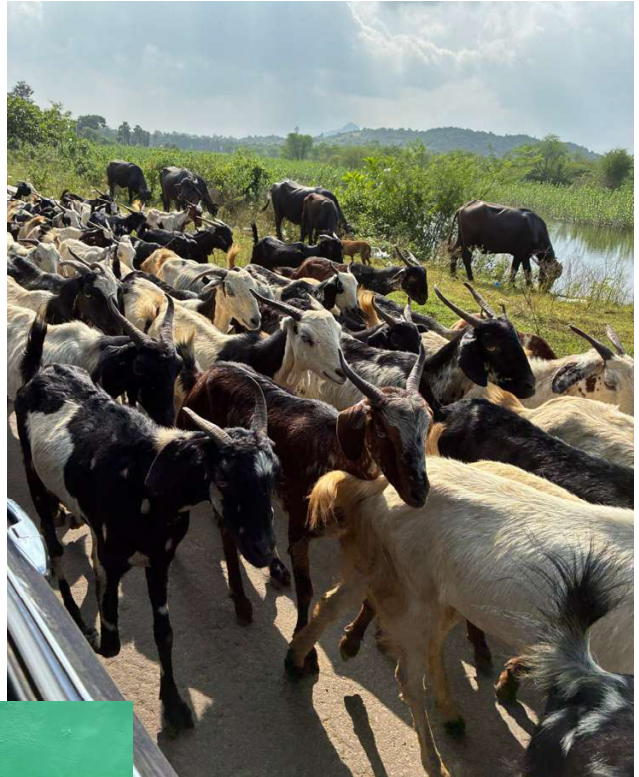
Solen skiner alltid på morgonen, och det regnar alltid vid tre, fyrtiden på eftermiddagen och sedan kommer solen tillbaka och torkar upp.

Idag åkte vi till regnskogen. Vacker väg med höga bergsknallar i fjärran. Väldigt tätt buskage på slänterna. Sedan börjar risfälten, sockerrörsodlingarna, bomullsfälten och en skog av bambuträd.

*Vi körde förbi
en skog av
bambuträd,
massor av risfält.
Det råkade också
vara tvättdag
den dagen. Man
tvättade i floden
nedanför och
hängde tvätten på
räcket.*

Och vi får ju inte glömma korna! Kor och getter dyker ständigt upp på vägarna och trafiken får rätta sig därefter. Många har framfötterna hopbundna för att de inte ska kunna springa hur som helst. Stora fårscockar dök upp emellanåt och vi såg en flock markattor invid vägen som satt och åt ris.

Efter två timmars körning tog vi en paus hos Siddus svärfar John Paul Sr, mamma och hustru Divina. Här bjöds på kaffe. Här finns också en brunn, men det var inte dags för invigning ännu.

Brunnen som skulle invigas ligger i **Kumpally Village**, och ska ge vatten till 2 430 personer. Mycket folk hade tagit sig dit. Fler blommor var att vänta. I sin predikan talade Lars-Gunnar om friskt vatten (Johannes 4:14) och när vattnet började rinna blev det stort jubel.

Fredag 12 och lördag 13 september

En resa som blev något av en besvikelse och som inkluderade en helt onödig övernattning, bortkastad tid och våra egna kostnader, eftersom pastorn inte varit helt ärlig och inte lämnat alla eller korrekta uppgifter. Cirka 100 barn fanns på plats, men när Lars-Gunnar frågade dem hur många som saknade föräldrar, visade det sig att endast tre saknade en pappa. Lars-Gunnar frågade också om de fick mat vid samlingarna och det fick de inte – de åt hemma.

På återresan stannade vi och njöt av en god middag.

Mannen längst fram till höger är Amited, Siddus sväger, och vår egen alldeles fantastiska chaufför.

Söndag 14 september

I dag var det dags för invigning av brunnen hos Siddus svärfar i **Pedh Nandhipalli Village**, och vatten till 6 000 personer. Efteråt samlades vi i kyrkan för gudstjänst. Kyrkan var mycket vacker och stämningsfull. Här fanns det stolar, men många satt ändå på golvet. Juldekorationer och stjärnor var på plats i god tid! 50 till 60 personer var där. Därefter följde utdelning av mat. Här är det cirka 400 personer som nu får vatten.

Den här dagen fick Lars-Gunnar namnge en liten flicka som fick heta Mary. Det hände även vid ett annat tillfälle och även då fick flickan namnet Mary. På eftermiddagen fick vi en liten tid för oss själva.

Måndag 15 september

En pastorskonferens i Kumili, långt inne i djungeln. Mycket fattigt område. Här finns mycket risodlingar. Lars-Gunnar gav en predikan om Den Helige Ande. Frågor och givande diskussion efter predikan om ansvaret att vara en ledare och vad det innebär.

Dagen avslutades med ett avslappnande bad i poolen på hotellet.

Tisdag 16 september

Besöka fyra brunnar idag, i **Name Thimiram Village** för 6 000 personer och **Pinakota Village** för 4 150 personer. **Jeena Baadu Village** för 2511 personer och **Pedhkota Village** för 3 140 personer.

Ännu en brunn har borrats i djungeln. Thiriam ligger väldigt fint och öppet. Stor fest och invigning. Vi blev smyckade med sarischar över axlarna och blomsterkransar.

Därefter ännu en brunn att inviga hos en ung änka som hade samlingar i sitt privata hus. Här ska det byggas en kyrka.

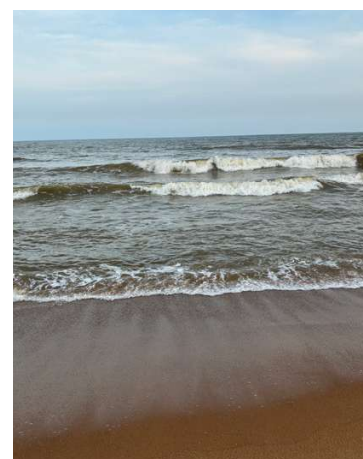
Brunnen ligger fint på ett stort öppet fält och kommer att vara tillgänglig för drygt 1 000 personer. I det här området lär det finnas både tigrar, leoparder och ormar. Brunnen kommer att bli otroligt uppskattad och bidra till bättre hälsovård.

Onsdag 17 september

I dag var det fridag och vi blev körda till staden för att se oss omkring. På kvällen gick vi från hotellet ner till stranden och längs strandpromenaden. Vi mötte många glada människor som gärna ville ta kort av oss tre pensionärer från fjärran land. En promenad på 4 km. Vi tog en tuk-tuk (taxi) tillbaka till hotellet, men det visade sig att chauffören inte visste vägen. Han försökte släppa av oss på fel hotell, och eftersom han inte kunde så många engelska ord och vi inte talar det lokala språket Telegu, så vi fick ringa till Siddu som förklarade och gjorde upp om priset. En tuk-tuk har normalt plats för 9 personer men vi såg de där man hade pressat in 20.

Återstod sedan bara att packa våra väskor och förbereda för hemresan.

Torsdag 18 och fredag 19 september

Tillbaka till Jammu och invigning av brunnen hos Siddu, till stort jubel av alla närvarande. Barnen bjöd på härlig sång. Vi hjälpte till att dela ut mat till barnen, som intogs sittande på golvet i kyrkan.

Sedan var det dags att ge oss av till flygplatsen. Vi anlände till Dehli vid midnatt. Vi hade 14 timmars transittid på flyget till Köpenhamn. Air India ordnade en övernattning plus taxi.

Torsdagen kom med en oväntad nyhet. Öresundsbron är stängd på grund av regn, underminering av vägen och rasrisk.

Fredagen startade med goda nyheter. Bron är öppen igen, och vi är nu på väg hem från Dehli.

Vi hade ett jättetrevligt samtal med taxichauffören mellan hotellet och Delhi flygplats. Varje vägpelare berättade om olika projekt som håller höll på att förverkligas.

EN LITEN RESUMÉ

Det har varit en spännande och berikande upplevelse. Folk är ärliga och vänliga, lätta att få kontakt med och hjälpsamma.

Kvinnor åker gratis på bussar, man har gratis sjukvård och skola. Man satsar mycket på utbildning.

Vad trafiken beträffar så verkar man ha full frihet. Man kör där det finns plats och parkerar där man kan. Man saknar fartkameror, har inget hjälm- eller bältestvång fram. Mopeder och motorcyklar susar omkring till höger och vänster, ibland med hela familjen plus shopping. Man har vänstertrafik, och det händer då och då att det kommer en bil mot en. Men det händer inga olyckor. Förarna känner bilarna mycket väl och är mycket samspelta; finns det ett frimärke så tar man sig fram. Fotgängarna går över gatorna i sakta mak.

Kriminaliteten i regionen där vi befann oss verkar vara så gott som noll. Man parkerar utan att låsa moped etc.

Här finns våldsamt mycket personal och låga löner. Enligt info cirka 12–15 000 rupier i månaden. Vår taxichaufför skulle vara tillgänglig 24 timmar om dygnet till hotellet som flygplatsen rekommenderade, med en lön på 12 000 rupier i månaden, som skulle räcka till hans familj med två små barn. Han ville gärna komma till Europa och hade lärt sig engelska på YouTube.

Man är mycket familjebundna. Barnen bor ofta kvar hemma efter giftermål. Giftermål är fortfarande till stor del arrangerade.

De kristna här i regionen är cirka 3 %.

Det finns olika sätt att ta sig fram

Man kan köra bil och hoppas på det bästa. Eller ta familjen på en tur på motorcykeln. Man kan cykla, gå ut med korna eller åka oxkärra.

Bära kan man göra med ett ok, eller på huvudet, under förutsättning att man kan se var man går förstås!

Här finns något av en censur. Om man är från ett annat land måste man på flygplatserna, för att få tillgång till Internet, anmäla sig i kundtjänst.

Det uppstod problem vid ATM bankomaterna eftersom man, i regionen där vi befann oss inte accepterade internationella kreditkort. Vi blev tvungna att växla dollar till rupier i en bank. 100 rupier är cirka 10 kr.

Både stora och små tempel fanns överallt. I de små byarna i djungeln nästan i varje gatuhörn.

Något annat som vi inte är vana vid är spahotell för hundar. De fanns lite överallt. Något som däremot lyste med sin frånvaro var hästar och katter. Vi såg inte en enda under hela vistelsen.

En annan liten udda grej är att knivar är sällsynta vid matbordet. Man använder sked och gaffel när man äter – och så fingrarna. Det heter ju att man ska ta seden dit man kommer, men den här seden undvek vi.

